

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Růnová v.o.s.**, IČ: 28148118
sídlem Vrbenská 511/25a, 370 01 České Budějovice
zastoupená JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem
se sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 27. 6. 2023, č. j. MSP-40/2023-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 27. 6. 2023, č. j. MSP-40/2023-ODKA-ROZ/3, kterým ministr rozhodl o rozkladu

žalobkyni proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2023, č. j. MSP-53/2019-OINS-SRIS/36 (dále „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný shledal žalobkyni vinnou tím, že:

- *jako insolvenční správce, zastoupen obhlášenými společníky JUDr. I. R. a PhDr. J. K. R., v insolvenčním řízení vedeném s dlužníkem J. V., bytem X, pod sp. zn. KSCB 41 INS 2319/2017 u Krajského soudu v Českých Budějovicích, při zpeněžování 1/4 podílu na nemovitostech par. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, vše v k. ú. X, v období od 26. 9. 2018 do 12. 7. 2019 opakovaně vyzýval spoluvlastníky A. P., bytem č. p. X, X, a M. V., bytem X, k navýšení kupní ceny 1/4 podílu na nemovitostech par. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, vše v k. ú. X, a neumožnil tak spoluvlastníkům, v rozporu se zákonnou úpravou stanovenou v § 1124 odst. 1, § 2143, § 2147 odst. 1 a odst. 2 a § 2148 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2018, vykonat jejich zákonné předkupní právo, tedy závažně porušila povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí a respektovat zákonná předkupní práva stanovenou v § 36 odst. 1 ve spojení s § 284 odst. 2 a ve spojení s § 398 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném do 31. 5. 2019, čímž spáchala přestupek podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném od 1. 6. 2019 a za to jí byla podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném od 1. 6. 2019, uložena pokuta v úhrnné výši 117 000 Kč (slovy: sto sedmnáct tisíc korun českých) splatná ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Ministerstva spravedlnosti, č. ú. 3711-5120001/0710, specifický symbol č. 111, variabilní symbol: 28148118.“ (výrok I.) Takto popsany skutek soud dále v rozhodnutí označuje též jako „skutek B“.*

Podle výroku II. byla žalobkyni uložena náhrada škody ve výši 49 810 Kč. Podle výroku III. jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Ministr spravedlnosti napadeným rozhodnutím rozklad žalobkyně proti všem výrokům prvostupňového rozhodnutí zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr žalovaného konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobkyně neumožnila předkupníkům vykonat jejich zákonné předkupní právo a porušila tak svou povinnost postupovat při zpeněžování majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí. Dále se podrobněji vyjádřil k jednotlivým rozkladovým námitkám.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně namítá, že při zpeněžování majetkové podstaty dlužníka bylo třeba ve vztahu k určení ceny předmětu zpeněžení vycházet z pokynu zajištěného věřitele (§ 295 a § 293 insolvenčního zákona) a nikoli z § 2147 odst. 2 občanského zákoníku. V rámci udělení výjimky pro prodej osobě blízké Krajský soud v Českých Budějovicích závazně určil, že pro prodej platí podmínky stanovené aktualizovaným pokynem zajištěného věřitele v minimální částce 75 810 Kč (srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 9. 2019, čj. KSCB 41 INS 2319/2017-B-34). Prodala-li žalobkyně 1/4 podíl na nemovitostech par. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, vše v k. ú. X (dále „ostatní nemovitosti“) paní P. (dále „poškozená“) za cenu 75 810 Kč, nijak neporušila povinnost postupovat svědomitě a s odbornou péčí, jak stanoví § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, a nemohla tímto postupem paní P. způsobit škodu.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

5. Žalobkyně navíc ust. § 2147 odst. 2 občanského zákoníku ani neporušila. V době sepsání zprávy o průběhu zpeněžení ze dne 17. 9. 2018 nebyla kupní smlouva s koupěchtivým ještě uzavřena, zároveň mu nebyla ani učiněna závazná písemná nabídka, závazné podmínky prodeje tak nebyly dojednány. Zpráva o průběhu zpeněžení ze dne 17. 9. 2018 sice byla chybně formulována, avšak bez vlivu na zákonné předkupní právo spoluvlastníků. Povinnost učinit nabídku předkupního práva vzniká až okamžikem uzavření vlastní kupní smlouvy s koupěchtivým. Žalobkyně umožnila poškozené výkon předkupního práva, když jí dne 20. 6. 2019 učinila písemnou nabídku. Nepřihlédl-li prvostupňový správní orgán k této nabídce, nesprávně zjistil skutkový stav. Žalobkyně proces výkonu předkupního práva předkupníka i dokončila, když dne 1. 11. 2019, poté co byla Krajským soudem v Českých Budějovicích (srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 9. 2019, čj. KSCB 41 INS 2319/2017-B-34) paní P. povolena výjimka ze zákazu nabývání majetku z majetkové podstaty dlužníka, s poškozenou kupní smlouvu uzavřela.
6. Jednání žalobkyně popsané ve výroku napadeného rozhodnutí jako „neumožnění vykonat předkupní právo spoluvlastníkům“ nemůže být považováno za přestupek, neboť v období od 26. 9. 2018 do 12. 7. 2019 poškozené ještě nebyla udělena výjimka ze zákazu nabývání dlužníkovu majetku a proces výkonu předkupního práva předkupníkem (tedy podpis kupní smlouvy) nemohl být dokončen.
7. V posuzované věci bylo věci výkladu, které ustanovení zákona je pro určení podmínek prodeje majetku z majetkové podstaty aplikovatelné (odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2021, sp. zn. 24 Co 207/2020 je nepřipadný). Není-li výklad zákona *prima facie* zřejmý, je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* považovat za správný výklad, který je ve prospěch obviněného (žalobkyně). Postup zvolený žalobkyní nelze *prima facie* považovat za základní odbornou neznalost, jak činí ministr žalovaného, ale naopak za insolvenčním soudem potvrzený právní názor. Prosazení právního názoru nelze považovat za přestupek či jakékoliv provinění. Stejně jako v případě kárných provinění soudců (srov. rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 -251) porušení insolvenčního zákona, musí být závažné a muselo by se tak jednat o extrémní jednání insolvenčního správce, založené na základní odborné neznalosti známých právních pojmů, které poškozuje účastníky či třetí osoby. K tomu v posuzované věci nedošlo.
8. Žalobkyně jednala v dobré víře v legalitu svého jednání, postupem žalobkyně nedošlo k nespravedlivému poškození nebo nedovolenému zvýhodnění účastníka, ale dosáhlo se jím rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů, nebyla tak naplněna materiální stránka přestupku (ohledně dobré víry v legalitu jednání srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97). V případě žalobkyně navíc šlo o ojedinělé pochybení, k dávno zahlazeným trestům v kauzách minulých nelze přihlížet.
9. Při ukládání trestu žalovaný nesprávně neposuzoval argumenty žalobkyně zpochybňující spáchání skutku vytýkaného žalobkyni v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2020, čj. SP-53/2019-OINS-SRIS/15 pod bodem a) (dále „skutek A“). K této argumentaci měl přitom přihlídnout jako k polehčujícím okolnostem při ukládání trestu.
10. Napadené rozhodnutí je také nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek odůvodnění, neboť ministr žalovaného se nijak nevyjádřil k argumentaci žalobkyně, že paní P. nemohla

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

z jednání žalobkyně vzniknout škoda. Nepřezkoumatelné je pak i pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, když žalovaný řádně nevypořádal argumentaci žalobkyně uvedenou v rozkladu. Stejným nedostatkem trpí i prvostupňové rozhodnutí, které rovněž tuto argumentaci žalobkyně nevypořáдалo. Žalobkyně ve svých námitkách sporovala toliko použití ust. § 2147 odst. 2 občanského zákoníku ve vztahu k ceně zpeněžované majetkové podstaty a jeho vztah k §§ 295 a § 293 insolvenčního zákona, přičemž ministr žalovaného i žalovaný se zabývali posouzením, zda žalobkyně mohla předkupníkům učinit písemnou nabídku před povolením výjimky ze zákazu nabývání majetku z majetkové podstaty dlužníka osobám mu blízkým.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazuje na to, že předmětem žalobních námitek jsou v zásadě stejné námitky, jaké žalobkyně uplatnila v rozkladu a které byly v napadeném rozhodnutí komplexně vypořádány.
12. Ve vztahu k tvrzené nemožnosti aplikace § 2147 odst. 2 občanského zákoníku, žalovaný opakuje, že postup podle § 2147 občanského zákoníku není vyloučen nutností žádost o udělení výjimky podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona ani postupem podle pokynu zajištěného věřitele dle § 293 odst. 1 insolvenčního zákona. Žalovaný popírá, že by ve vztahu k udělení výjimky v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že cena by neměla být rozhodujícím kritériem, pouze konstatoval, že je třeba dojednat co nejlepší podmínky prodeje. Žalovaným popsáný postup ve vztahu k výjimce dle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona byl aprobován i v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2021, sp. zn. 24 Co 207/2020.
13. Žalobkyně ust. § 2147 odst. 2 občanského zákoníku porušila, když do zprávy o průběhu zpeněžení ze dne 17. 9. 2018 výslovně uvedla, že je připravena k podpisu kupní smlouvy na ostatní pozemky, z čehož vyplývá, že podmínky prodeje ostatních pozemků byly dojednány. Pro uplatnění předkupního práva nemusí k finálnímu uzavření smlouvy dojít, stačí učiní-li koupěchtivý závaznou nabídku, což dle názoru žalovaného koupěchtivý učinil nejpozději dne 24. 9. 2018 (sro. *TICHÝ, Luboš, PIPKOVÁ, Petra Joanna, BALARIN, Jan. § 2143 [Povinnost nabídky prodávajícího předkupníkovi]. In: TICHÝ, Luboš, PIPKOVÁ, Petra Joanna, BALARIN, Jan. Kupní smlouva v novém občanském zákoníku. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 322*). Již v době, kdy žalobkyně s koupěchtivým v souladu se zásadami insolvenčního řízení dojednala co nejvhodnější podmínky zpeněžení ostatních pozemků, měla učinit předkupníkům nabídku a zároveň je informovat o nutnosti požádat insolvenční soud o povolení výjimky podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona. Žalobkyně uvedené neučinila a mezi daty 24. 9. 2018 a 20. 6. 2019 poškozenou opětovně uváděla v omyl ohledně nutnosti navýšit kupní cenu za ostatní pozemky pro uplatnění jejího předkupního práva. Písemnou nabídku k uplatnění předkupního práva pak žalobkyně učinila až dne 20. 6. 2019. Období této protiprávní licitace přesněji vymezil žalovaný v prvoinstančním rozhodnutí na období od 26. 9. 2018, kdy dle e-mailové korespondence mezi poškozenou a vedoucí kanceláře žalobkyně započalo postupné navyšování kupní ceny za ostatní pozemky (viz bod 17 prvoinstančního rozhodnutí), do dne 12. 7. 2019, kdy poškozená informovala insolvenční soud o tom, že ostatní pozemky odkoupí za cenu 75 810 Kč (viz bod 24 prvoinstančního rozhodnutí). V této době se žalobkyně dopustila přestupkového jednání.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

14. Popsané porušení povinností žalobkyně představuje základní odbornou neznalost a není pravda, že by šlo o pouhé uplatnění odlišného právního názoru. V podrobnostech žalovaný odkazuje na body 62 až 65 napadeného rozhodnutí.
15. Při posuzování viny žalobkyně nebo ukládání trestu žalobkyni nebylo přihlédnuto k jejím dřívějším postihům. Poukaz na dřívější pochybení žalobkyně byl použit výhradně pro vypořádání námitky samotné žalobkyně týkající se jejího dlouhodobého řádného výkonu funkce insolvenčního správce (v podrobnostech srov. bod 60 prvoinstančního rozhodnutí).
16. Žalovaný setrvává na názoru, že námitky ohledně skutku A nemohou představovat polehčující okolnosti při úvaze o výši trestu (blíže srov. též bod 64 prvoinstančního rozhodnutí a body 71 a 72 napadeného rozhodnutí). Výrok o vině ve vztahu ke skutku A nabyl právní moci dne 12. 7. 2021. Žaloba proti tomuto výroku byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2022, č. j. 14 A 193/2021-43. Všechny námitky žalobkyně byly vypořádány v rámci správního řízení vztahujícího se ke skutku A. Námitky žalobkyně uplatněné ve vztahu ke skutku A v tomto řízení nemohou být posuzovány, neboť by tím bylo zasahováno do věci rozhodnuté.
17. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť ke vzniku škody se žalovaný vyjádřil, pročez odkazuje na část II. výroku prvoinstančního rozhodnutí a související odůvodnění. Žádné ze správních rozhodnutí pak není ani nesrozumitelné, když námitky žalobkyně vztahující se k nemožnosti uzavřít s poškozenou kupní smlouvu před udělením výjimky žalovaný vypořádal v bodech 57 až 60 napadeného rozhodnutí, kde celý proces výkonu předkupního práva detailně popsal. O srozumitelnosti obou rozhodnutí svědčí i rozsah podání žalobkyně a její obsáhlá argumentace.

IV. Replika žalobkyně

18. Ve své replice na vyjádření žalovaného žalobkyně shrnula, že rozhodné je pouze to, že žalovaný neodůvodnil své závěry, proč je třeba aplikovat § 2147 odst. 2 občanského zákoníku, a při stanovení podmínek pro zpeněžení majetku tvořícího předmět zajištění nelze vycházet pouze z pokynu zajištěného věřitele, jak to předpokládá insolvenční zákon a judikatura k § 293 a § 295 insolvenčního zákona (tedy neaplikovat vůbec § 2147 odst. 2 občanského zákoníku). Přičemž v případě aplikace § 2147 odst. 2 občanského zákoníku by byl insolvenční soud nucen nepovolit paní A. P. výjimku (nebyl by totiž splněn ani výchozí předpoklad, že se jedná o nejvyšší cenu, tedy o nabídku, která výrazně přesahuje všechny ostatní nabídky, a zároveň by se zřejmě jednalo o cenu nepřiměřeně nízkou - perspektivou restriktivního výkladu by tak bylo zcela vyloučeno, aby byla předmětná výjimka povolena, neboť by se nejednalo o mimořádné okolnosti, pouze za kterých lze tuto výjimku udělit).

V. Ústní jednání

19. Na ústním jednání konaném dne 26. 2. 2025 žalobkyně ve stručnosti shrnula základní teze žaloby a v podrobnostech odkázala na obsah žaloby a repliky k vyjádření žalovaného. Žalobkyně zejména zdůraznila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neakcentoval zásadu speciality a subsidiarity ve vztahu § 2147 odst. 2 občanského zákoníku a §§ 293 a 295 insolvenčního zákona. Dále poukázal na nenaplnění materiální

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

stránky přestupku a na právo na právní názor, za nějž nikdo nemůže být stíhán. Žalovaný při ústním jednání uvedl, že má za to, že veškeré námitky žalobkyně uplatněné ve správním řízení řádně vypořádal. Přitom shrnul, že námitky se týkaly zejména udělení výjimky podle § 295 insolvenčního zákona a postupu dle pokynu zajištěného věřitele dle § 293 insolvenčního zákona. Žalovaný zopakoval své výhrady k názoru žalobkyně na specialitu ust. §§ 293 a 295 insolvenčního zákona ve vztahu k § 2147 odst. 2 občanského zákoníku

20. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud rovněž neprovedl důkaz smlouvou o zprostředkování uzavřenou dne 14. 5. 2018 mezi žalobkyní a společností AKTIVA MANAGEMENT s.r.o., neboť z ní nevyplynou žádné pro posouzení této věci relevantní skutečnosti.

V. Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministra žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

22. Právně věc soud posoudil takto:

V.1 Vypořádání námitek nepřezkoumatelnosti

23. Při vypořádání jednotlivých žalobních námitek se soud nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
24. Tuto žalobkyně spatřovala (i) v absenci vypořádání její rozkladové námity, že poškozené nemohla z jednání žalobkyně vzniknout škoda a dále (ii) v nevypořádání její rozkladové námity týkající se vztahu § 2147 občanského zákoníku a §§ 295 a 293 insolvenčního zákona.
25. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námity účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námity a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Městský soud pro úplnost uvádí, že „zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Nejvyšší správní soud označuje za

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

26. Vady takové intenzity soud v napadeném rozhodnutí neshledal. O přezkoumatelnosti rozhodnutí ostatně svědčí sama žalobní argumentace. Žalobkyně reaguje na konkrétní nosné důvody napadeného rozhodnutí a se zřetelně formulovanými úvahami žalovaného věcně polemizuje.
27. Námitku žalobkyně týkající se neexistence vzniku škody žalovaný vypořádal v rámci ostatních rozkladových námitek, kdy zřetelně a srozumitelným způsobem vyjádřil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o porušení předkupního práva žalobkyně a tedy i porušení § 36b odst. 1 písm. b) zákona o insolvenčních správcích ve spojení s § 284 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích a výše škody vzniklé žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně s tímto vypořádáním věcně nesouhlasí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.
28. Namítala-li žalobkyně, že žalovaný zřejmě nepochopil její námitku týkající se vztahu § 2147 odst. 2 občanského zákoníku a § 398 insolvenčního zákona, soud uvádí, že žalovaný tuto námitku vypořádal v bodech 43 až 56 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že zahájení insolvenčního řízení nemá vliv na trvání předkupních práv, která svědčí i osobám dlužníku blízkým. Osobě blízké lze přitom věc z majetkové podstaty dlužníka převést jen v případě, je-li jí udělena výjimka ze zákazu nabytí podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona. Na zákonném procesu uplatnění předkupního práva ovšem tato skutečnost nic nemění. Nutnost osoby dlužníku blízké vyjednat si výjimku ze zákazu nabytí ve lhůtě pro uplatnění předkupního práva podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona má pak vliv pouze na to, zda bude tato osoba moci předmětný majetek za podmínek dojednaných s koupěchtivým zájemcem nabýt. Uvedl-li tuto námitku žalobkyně žalovaný v rekapitulaci jinak, ovšem vypořádal ji způsobem odpovídajícím jejímu obsahu, nezpůsobuje tato skutečnost vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Na tomto závěru pak není způsobitou ničeho změnit ani skutečnost, že na jiném místě napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl skutečnosti žalobkyní zmiňované v bodě 54. žaloby. I proto tuto žalobu platí, že shodně jako v případě rozhodovaném čtrnáctým senátem zdejšího soudu pod sp. zn. 14 A 193/2021 žalobkyně polemizuje s volbou slov v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které však nemá jakýkoli dopad na přezkoumatelnost či zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

V.2 Vypořádání námitky neexistence závažného porušení zákona o insolvenčních správcích

29. K závěrům žalovaného o závažném porušení zákona o insolvenčních správcích soud uvádí následující:
30. Podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále „zákon o insolvenčních správcích“), ve znění do 22. 9. 2023, se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že *při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

31. Podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích, ve znění do 22. 9. 2023, lze za přestupek dle § 36b odst. 1 písm. i) téhož zákona uložit pokutu do 5 000 000 Kč.
32. Podle § 293 insolvenčního zákona, ve znění do 31. 5. 2019, platilo, že *jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení; je-li zajištěných věřitelů více, uděluje tyto pokyny zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako první v pořadí. Jestliže zajištěný věřitel neudělí příslušné pokyny ani ve lhůtě určené insolvenčním soudem, má právo je udělit zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako další v pořadí. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zajištění lze zpeněžit výhodněji; v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti.*
33. Podle § 295 odst. 1 insolvenčního zákona, ve znění do 31. 5. 2019, platilo, že *dlužník, osoby mu blízké a osoby, které s ním tvoří koncern, nesmí nabývat majetek náležející do majetkové podstaty, a to ani v případě, že k jeho zpeněžení došlo dražbou; tento majetek nesmí být na ně převeden ani ve lhůtě 3 let od skončení konkursu, i když jim svědčí zákonné předkupní právo. Právní úkony uskutečněné v rozporu s tímto ustanovením jsou neplatné; považují se však za platné, pokud se ten, kdo je jimi dotčen, neplatnosti nedovolá. Neplatnosti se nemůže dovolávat ten, kdo ji sám způsobil.*
34. Podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění do 31. 5. 2019, platilo, že *na návrh osob uvedených v odstavci 1 nebo v odstavci 2 písm. a) až e) a po vyjádření věřitelského výboru může insolvenční soud v odůvodněných případech povolit výjimku ze zákazu nabývání majetku z majetkové podstaty. Má-li k nabytí tohoto majetku dojít až po skončení konkursu, rozhodne o tomto návrhu insolvenční soud samostatně a tuto výjimku může v takovém případě povolit i osobám uvedeným v odstavci 2 písm. f) a g); proti jeho rozhodnutí může podat odvolání jen osoba, která návrh podala.*
35. Podle § 284 odst. 2 insolvenčního zákona platilo, že *zákonnými předkupními právy je insolvenční správce při zpeněžování majetkové podstaty vázán. Smluvními předkupními právy není insolvenční správce při zpeněžení majetkové podstaty vázán.*
36. Podle § 398 odst. 3 insolvenčního zákona platilo, že *při oddlužení plněním splátkového kalendáře je dlužník povinen po dobu 5 let měsíčně splácet nezajištěným věřitelům ze svých příjmů částku ve stejném rozsahu, v jakém z nich mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostní pohledávky. Tuto částku rozvrhne dlužník prostřednictvím insolvenčního správce mezi nezajištěné věřitele podle poměru jejich pohledávek způsobem určeným v rozhodnutí insolvenčního soudu o schválení oddlužení. Zajištění věřitelé se uspokojí jen z výtěžku zpeněžení zajištění; při tomto zpeněžení se postupuje obdobně podle ustanovení o zpeněžení zajištění v konkursu.*
37. Podle § 1124 odst. 1 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2020, platilo, že *převádí-li se spoluvlastnický podíl na nemovité věci, mají spoluvlastníci předkupní právo, ledaže jde o převod osobě blízké. Nedohodnou-li se spoluvlastníci o výkonu předkupního práva, mají právo vykoupit podíl poměrně podle velikosti podílů.*
38. Podle § 2143 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018, platilo, že *povinnost prodávajícího nabídnout věc předkupníkovi ke koupi dospěje uzavřením smlouvy s koupěchtivým.*

39. Podle § 2147 odst. 1 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018, platilo, že *nabídku učiní prodávající předkupníkovi ohlášením všech podmínek. Při nabídce se vyžaduje oznámení obsahu smlouvy uzavřené s koupěchtivým. Nabídka ke koupi nemovité věci vyžaduje písemnou formu.*
40. Podle § 2147 odst. 2 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018, platilo, že *přijme-li předkupník nabídku, uskuteční se koupě mezi prodávajícím a předkupníkem za týchž podmínek, jaké prodávající dohodl s koupěchtivým.*
41. Podle § 2149 odst. 1 věta první občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018, platilo, že *předkupník zaplatí kupní cenu ve výši nabídnuté koupěchtivým a splní podmínky nabídnuté koupěchtivým vedle kupní ceny.*
42. Z citovaných ustanovení vyplývá, že z pohledu insolvenčního zákona je podstatné, že i v případě zahájeného insolvenčního řízení trvají zákonná předkupní práva, včetně těch, která náleží osobám dlužníkovi blízkým. Povinnost nabídnout věc předkupníkovi ke koupi dospěje ve smyslu § 2143 občanského zákoníku uzavřením smlouvy s koupěchtivým. Podle komentářové literatury (*Švestka, Dvořák, Fiala: Občanský zákoník. Komentář. Wolters Kluwer (ČR), Praha. 2021. Právní stav v ASPI k: 01. 07. 2021*) může být předmět předkupního práva předkupníkovi nabídnut již v okamžiku obdržení oferty od koupěchtivého, je-li návrh pro prodávajícího akceptovatelný. Je tomu tak proto, že podle teorie smluvních závazků smlouva vzniká přijetím nabídky (viz blíže § 1731 a násl. občanského zákoníku). Nabídku učiní prodávající předkupníkovi v písemné podobě, přičemž mu současně oznámí obsah smlouvy uzavřené s koupěchtivým. Přijme-li předkupník nabídku, uskuteční se koupě mezi prodávajícím a předkupníkem za týchž podmínek, jaké prodávající dohodl s koupěchtivým.
43. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že ke dni 16. 5. 2017 došlo ke schválení oddlužení dlužníka, pana V. V rámci insolvenčního řízení byla zjištěna pohledávka věřitele Česká správa sociálního zabezpečení, sídlem Křížová 1292, Praha 5 (dále „zajištěný věřitel“) zajištěná majetkem dlužníka do výše 11 416 Kč. Znaleckým posudkem zadaným žalobkyní ze dne 7. 10. 2017 byla stanovena obvyklá cena souhrnu lesních pozemků, a to ve výši 235 290 Kč. Ve zprávě o průběhu zpeněžení ze dne 2. 1. 2018 žalobkyně informovala insolvenční soud o tom, že lesní i ostatní pozemky jsou zpeněžovány mimo dražbu, a to dle pokynu zajištěného věřitele. Ve zprávě ze dne 4. 7. 2018 žalobkyně soud informovala o jednom zájemci, se kterým je jednáno o ceně, ve zprávě ze dne 17. 9. 2018 pak žalobkyně soud informovala o tom, že k části nabízených nemovitostí, a to ¼ podílu na ostatních pozemcích je již připravena kupní smlouva, která bude podepsána poté, co marně uplyne lhůta k uplatnění předkupního práva ostatních spoluvlastníků. Tito dle zprávy žalobkyně byli o možnosti uplatnění předkupního práva již informováni. Tvrzení, že spoluvlastníci byli ze strany žalobkyně vyzváni k uplatnění předkupního práva již před dnem 17. 9. 2018 se následně ukázalo jako nepravdivé, když jak poškozená, tak následně i žalobkyně, potvrdily, že žádná taková výzva ze strany žalobkyně učiněna nebyla. Naopak o výkon svého předkupního práva se poškozená přihlásila sama, a to telefonátem ze dne 24. 9. 2018, který následně stvrdila přípisem insolvenčnímu soudu ze dne 10. 10. 2018. Žalobkyně poškozené výkon předkupního práva neumožnila, sdělila jí, že osoby dlužníku blízké musí požádat insolvenční soud o udělení výjimky za zákazu nabývat majetku dlužníka (§ 295 odst. 3 insolvenčního zákona). Následně žalobkyně zahájila licitaci o navýšení kupní ceny mezi koupěchtivým zájemcem a poškozenou,

přičemž tato probíhala minimálně v období od 26. 9. 2018 do 12. 6. 2019, z původní nabídky učiněné koupěchtivým zájemcem ve výši 26 000 Kč na nabídku učiněnou poškozeným ve výši 50 100 Kč. V květnu 2019 byla hodnota ideálního podílu dlužníka na ostatních nemovitostech k objednavce žalobkyně oceněna znalcem na částku 75 810 Kč. Dne 17. 6. 2019 byl vydán aktualizovaný pokyn zajištěného věřitele, který minimální nabídkou cenu podílu na ostatních nemovitostech navýšil na částku 75 810 Kč. Dne 20. 6. 2019 žalobkyně zaslala poškozené nabídku na odkoupení podílu na ostatních nemovitostech za částku 75 810 Kč. Současně se poškozené dotázala, zda uplatňuje předkupní právo i k lesním pozemkům, jejichž minimální kupní cena činí dle aktualizovaného pokynu zajištěného věřitele částku 58 822,50 Kč. Současně žalobkyně informovala insolvenční soud, že po aktualizovaném pokynu (a navýšení kupní ceny) koupěchtivý od koupě upustil. Poškozená přípisem ze dne 12. 7. 2019 nabídku na odkup podílu o velikosti $\frac{1}{4}$ na ostatních pozemcích přijala. Současně se však podivila nad postupem žalobkyně při prodeje tohoto majetku a při uplatnění předkupního práva ze strany poškozené. Poškozená poté požádala o udělení výjimky ze zákazu nabývání majetku z majetkové podstaty dlužníka, která jí byla dne 30. 9. 2019 udělena a dne 1. 11. 2019 došlo k uzavření kupní smlouvy mezi žalobkyní, jako insolvenčním správcem dlužníka, a poškozenou za cenu 75 810 Kč.

44. Z právě popsaného skutkového průběhu zpeněžení čtvrtinového podílu na ostatních nemovitostech, má soud za zřejmé, že v okamžiku vydání zprávy o průběhu zpeněžení, tedy již dne 17. 9. 2018 měla žalobkyně sjednány veškeré podmínky koupě tohoto podílu, a to včetně kupní ceny ve výši 26 000 Kč s koupěchtivým zájemcem. Současně z uvedeného vyplývá, že si byla vědoma existence zákonných předkupních práv spoluvlastníků ostatních pozemků a ve svých dalších krocích tedy měla postupovat tak, aby výkon tohoto práva spoluvlastníkům umožnila. Především tak měla spoluvlastníky písemně vyzvat k případnému uplatnění jejich předkupního práva ve smyslu § 2147 odst. 1 občanského zákoníku, včetně oznámení obsahu smlouvy dojednané s koupěchtivým zájemcem. Toto žalobkyně neučinila a namísto toho zahájila mezi samostatně přihlášeným předkupníkem (poškozenou) a koupěchtivým zájemcem licitaci o výši kupní ceny. Soud souhlasí s žalovaným, že tímto jednáním se žalobkyně dopustila porušení § 284 odst. 2 insolvenčního zákona, protože v podrobnostech odkazuje na detailní právní posouzení provedené žalovaným v bodě 34 prvostupňového rozhodnutí a žalovaným v bodech 47 až 55 napadeného rozhodnutí.
45. Soud rovněž souhlasí se závěrem správních orgánů, že uskutečnění nabídky k odkupu nemovitostí ze dne 20. 6. 2019 se zjištěným porušením předkupního práva poškozené nijak nespojují. Soud tak pouze opakuje, že předkupní právo poškozené bylo porušeno tím, že žalobkyně, ačkoli měla dojednány podmínky koupě podílu na ostatních pozemcích s koupěchtivým zájemcem v září 2018, nejen, že nevyzvala ostatní spoluvlastníky k uplatnění jejich předkupního práva, ale v okamžiku jeho uplatnění, toto nerespektovala. Smyslem a podstatou předkupního práva přitom je umožnit předkupníkům nabýt předmětnou věc za podmínek stejných, které byly dojednány s koupěchtivým zájemcem. Jinak řečeno, žalobkyně v případě uplatnění předkupního práva poškozené, měla poškozené umožnit nabýt předmětný čtvrtinový podíl na ostatních pozemcích za cenu 26 000 Kč.
46. Právně relevantní příčinou vzniklé škody žalobkyni je pak skutečnost, že žalobkyně porušila předkupní právo poškozené vzniklé již v září 2018, kdy kupní cena podílu na

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

ostatních pozemcích sjednaná s koupěchtivým zájemcem činila 26 000 Kč. Právě rozdíl mezi touto částkou a částkou, za kterou byl podíl poškozené na základě jí přijaté nabídky v listopadu 2019 prodán (75 810 Kč) žalovaný určil jako výši škody způsobené poškozené. Argumentace žalobkyně, že o zpeněžení majetku nerozhodovala ona, ale insolvenční soud, který usnesením ze dne 30. 9. 2019, čj. KSCB 41 INS 2319/2017-B-34, prodej žalobkyni podle aktualizovaného pokynu zajištěného věřitele stvrdil, je v kontextu uvedeného zcela nerelevantní. Soud opakuje, že žalovaný žalobkyni postihuje za nezákonné jednání, ke kterému došlo v období před udělením aktualizovaného pokynu zajištěného věřitele, resp. před přijetím aktualizované nabídky žalobkyní.

47. Jde-li o vztah mezi § 293 a 295 insolvenčního zákona a § 2147 odst. 2 občanského zákoníku, soud uvádí, že není jeho úkolem zodpovídat hypotetické situace, které by mohly nastat, ale ověřit, zda postupem správního orgánu došlo k porušení subjektivního veřejného práva žalobkyně. V tomto ohledu soud zároveň považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud se mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).
48. Tvrdí-li žalobkyně, že správní orgány neměly postup žalobkyně posuzovat prizmatem § 2147 odst. 2 občanského zákoníku, neboť ve vztahu k určení předmětu ceny zpeněžení měly na základě zásady *lex specialis derogat generali* vycházet z §§ 293 a 295 insolvenčního zákona, soud uvádí, že v postupu správních orgánů žádnou nezákonnost neshledal. Soud na rozdíl od žalobkyně nevnímá, že by v právě posuzované věci byla ustanovení ve vzájemném střetu a bylo by tedy třeba uplatnit výkladová pravidla ve vztahu k ustanovením obecným a zvláštním. Ust. § 2147 odst. 2 občanského zákoníku ukládá prodávajícímu povinnost vyzvat oprávněného z předkupního práva k možnosti jeho uplatnění, zatímco ust. § 293 insolvenčního zákona stanoví insolvenčnímu správci povinnost postupovat při zpeněžení věci dle pokynu zajištěného věřitele a § 295 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona upravují zákaz nabytí dlužníkovu majetku osobě blízké, ledaže by jí byla insolvenčním soudem udělena výjimka. Městskému soudu není známo, že by mezi stranami byl sporné, že kupní cena dojednaná s koupěchtivým zájemcem v září 2018 odpovídala tehdy platnému pokynu zajištěného věřitele. Ostatně byly-li by ostatní pozemky nabízeny k prodeji za nižší, než jakou zajištěný věřitel požadoval, žalobkyně by postupovala v rozporu s insolvenčním zákonem. Soudu nepřisluší hodnotit, na základě jakých úvah žalobkyně nabízela předmětný podíl na ostatních nemovitostech toliko za cenu 26 000 Kč, a nikoli za cenu vyšší, blíže odpovídající ceně dle následně provedeného ocenění. Stejně tak mu v tomto řízení nepřisluší hodnotit, proč žalobkyně nezadala ocenění podílu na ostatních pozemcích již v roce 2018 a postupovala toliko dle pokynu zajištěného věřitele. Žádná z těchto skutečností nicméně není způsobila ovlivnit závěr, že dospěla-li žalobkyně v určité chvíli ke sjednání všech podmínek koupě s koupěchtivým zájemcem, měla nemovitosti za týchž podmínek nabídnout k odkupu spoluvlastníkům. A nikoli cenu dále navyšovat.

49. Jde-li o výklad § 295 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona, soud s přirovnáním žalobkyně, resp. poškozené, situace k absurdní situaci popisované v knize Josepha Hellera Hlava XII, nesouhlasí. Zákaz nabývání dlužníkovu majetku osobám jeho blízkým s uplatněním předkupního práva nijak nesouvisí. Soud souhlasí s žalobkyní, že smyslem omezení dlužníku blízkých osob je zřejmě snaha zamezit spekulacím s dlužníkovým majetkem ke škodě věřitelů. To znamená, že za standardní situace (tedy situace nedotčené předkupním právem) je třeba při udělování výjimky ze zákazu zvažovat existenci zvláštních okolností odůvodňujících převod majetku právě osobě dlužníkovi blízké. Jak uvádí žalobkyně s odkazem na odbornou literaturu a judikaturu, výchozím kritériem při posuzování existence těchto okolností pak bude nabídka nejvyšší ceny učiněná osobou blízkou (srov. žalobkyní citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 NSČR 112/2019 ze dne 31. 3. 2021).
50. Uvádí-li však insolvenční zákon ve svém § 284 odst. 2 věta první, že zákonnými předkupními právy je insolvenční správce při zpeněžování majetkové podstaty vázán, je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo v případě existence zákonných předkupních práv tato práva respektovat. Ustanovení § 2147 odst. 2 občanského zákoníku přitom upravuje jedno ze zásadních a pro řádnou realizaci předkupního práva nepostradatelných pravidel, že v případě přijetí předkupního práva se koupě mezi prodávajícím a předkupníkem uskuteční za týchž podmínek, jaké prodávající dohodl s koupěchtivým. Nemělo-li by toto pravidlo, dle názoru žalobkyně, v případě výkonu předkupního práva osoby blízké v rámci insolvenčního řízení, platit, není dle soudu zřejmé, jakým způsobem by mělo být předkupní právo realizováno. Tím by došlo k jeho vyprázdnění.
51. Jen pro úplnost soud doplňuje, že předkupní právo spoluvlastníků věci v případě jejího převodu bylo v době rozhodné pro toto řízení, tj. v letech 2018 a 2019, zakotveno jako zákonné předkupní právo v § 1124 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 30. 6. 2020.
52. Povinnosti insolvenčního správce postupovat při zpeněžení majetku dlužníka při zachování zákonných předkupních práv dle názoru městského soudu nebrání ani ust. § 295 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona. Uplatnění zákonného předkupního práva je totiž v případě osob dlužníkovi blízkých a zároveň oprávněných ze zákonného předkupního práva toliko první z podmínek pro nabytí dané/ho (podílu na) nemovitosti. Druhou podmínkou je v případě osob dlužníku blízkých schválení výjimky ze zákazu nabytí v souladu s § 295 odst. 3 insolvenčního zákona.
53. Jak soud uvedl již v bodech 49 a 50 výše, s názorem žalobkyně, že při výkonu předkupního práva v souladu s § 2147 odst. 2 nemůže nikdy dojít ze strany soudu ke schválení výjimky podle § 295 odst. 3 insolvenčního zákona, neboť nikdy nebude splněn výchozí předpoklad nejvyšší cenové nabídky učiněné osobou blízkou, nesouhlasí. Výklad zastávaný žalobkyní by totiž vedl k absurdnímu závěru, že v případě realizace předkupního práva osobou dlužníkovi cizí (tedy osobou neblízkou) k poškození věřitelů nikdy nedochází, zatímco v případě realizace stejného předkupního práva osobou dlužníkovi blízkou k poškození věřitelů vždy dochází. Takový výklad neimplikuje ani žádné z žalobkyní citovaných rozhodnutí. Předestřeným výkladem by došlo i k nedůvodné diskriminaci předkupníků – osob blízkých – a předkupníků – osob neblízkých. A současně i k popření předkupního práva jako takového. Dle názoru soudu, pojistka proti zjevným případům zneužití předkupního práva osobami blízkými

dlužníkovi na úkor věřitelů, je pak dána institutem povolení výjimky. Nikoli však předkupním právem jako takovým.

54. Namítá-li žalobkyně, že jednání popsané ve výroku prvostupňového rozhodnutí vůbec nemůže být považováno za přestupek, neboť v období od 26. 9. 2018 do 12. 7. 2019 poškozené ještě nebyla udělena výjimka ze zákazu nabývání dlužníkovu majetku a proces výkonu předkupního práva předkupníkem (tedy podpis kupní smlouvy) nemohl být dokončen, soud uvádí, že shodnou rozkladovou námitkou se již zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí.
55. Žalovaný v bodech 57 až 60 napadeného rozhodnutí srozumitelně a detailně popsal, že výkon předkupního práva zahrnuje celý proces, jehož závěrem je samotné uzavření kupní smlouvy, nikoli jen uzavření kupní smlouvy samotné. Výrok prvostupňového rozhodnutí je proto správný, když je ohraničen obdobím počínajícím porušením povinnosti umožnit předkupníkům uplatnění jejich předkupního práva v souladu s tehdy platným pokynem zajištěného věřitele a přijetím nabídky na odkup dle aktualizovaného pokynu zajištěného věřitele.
56. Soud s popsaným zdůvodněním zcela souhlasí a ztotožňuje se s ním, pročez na body 57 až 60 napadeného rozhodnutí odkazuje (k možnosti soudu odkázat na odůvodnění správního rozhodnutí, ztotožňuje-li se s ním srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).
57. Namítá-li žalobkyně, že je věcí výkladu, které ustanovení zákona je pro určení podmínek prodeje majetku z majetkové podstaty aplikovatelné a není-li výklad zákona *prima facie* zřejmý, je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* považovat za správný výklad, který je ve prospěch obviněného (žalobkyně), soud souhlasí s žalovaným, že v dané věci nejde o prosazení vlastního výkladu sporného ustanovení zákona, ale o základní odbornou neznalost. Povinnost insolvenčního správce respektovat při zpeněžování dlužníkovu majetku je výslovně uložen § 284 insolvenčního zákona. Samotný způsob realizace předkupního práva je uveden v § 2140 až § 2149 občanského zákoníku.
58. I touto námitkou se správní orgány při svém rozhodování zabývaly a komplexně posoudily. Městský soud s prezentovaným názorem souhlasí, a proto zejména na body 50 až 54 prvostupňového rozhodnutí a bod 62 napadeného rozhodnutí v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239, odkazuje.
59. Žalobkyně opakuje i svou rozkladovou námitku týkající se nenaplnění materiální stránky přestupku. Žalobkyně zdůrazňuje, že jednala v dobré víře v legalitu svého jednání, jejím postupem nedošlo k nespravedlivému poškození nebo nedovolenému zvýhodnění účastníka, ale dosáhlo se jím rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů. Materiální stránka přestupku tak nebyla naplněna.
60. Vypořádáním této námítky se ministr žalovaného zabýval v bodech 61 až 70 napadeného rozhodnutí a žalovaný v bodech 52 až 54 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že povinností postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v § 36 odst. 1 insolvenčního zákona zákon rozumí postup v souladu s právními předpisy, aktuálně uznávanou naukou i judikaturou. Jiný postup lze za svědomitý a s odbornou péčí považovat pouze tehdy, doloží-li insolvenční správce existenci důvodů, pro které lze i takový jiný postup považovat za svědomitý a s odbornou péčí. Jinak řečeno, ani vyšší

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

uspokojení věřitelů není způsobilé legitimizovat zjevné porušení povinností insolvenčního správce.

61. Pokud jde o naplnění materiální stránky přestupku, obecně lze vycházet z toho, že jednání naplňující formální znaky přestupku v běžně se vyskytujících případech naplňuje taktéž materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti chráněný předmětným právním předpisem. Nemusí tomu tak být zejména v situacích, kdy se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby daným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020 - 32, č. 4093/2020 Sb. NSS a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23). Větší význam pak má materiální stránka přestupku u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021 - 37).
62. Podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že *při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem*.
63. Podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích lze za přestupek dle § 36b odst. 1 písm. i) téhož zákona *uložit pokutu do 5 000 000 Kč*.
64. V posuzované věci žalobkyně ohrozila veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců, což je vysoce odborná a odpovědná činnost, mající zásadní dosah do majetkové sféry dlužníka a jeho věřitelů, která je vyhrazena jen mimořádně kvalifikovaným jedincům. Potřeba hnát žalobkyni k odpovědnosti za přestupek je dána nutností chránit zájem na tom, aby činnost insolvenčního správce vykonávaly pouze osoby důvěryhodné a náležitě odborně způsobilé. Ani případná víra žalobkyně v legalitu svého jednání, nemůže soud vést k odlišnému závěru v situaci, kdy ve vytčeném pochybení žalobkyně seznal, shodně s žalovaným, základní odbornou neznalost.
65. K argumentaci žalobkyně, že šlo o ojedinělé pochybení, přičemž k dávno zahlazeným trestům v kauzách minulých nelze přihlížet, soud shodně s žalovaným uvádí, že k existenci dřívějších pochybení žalobkyně se prvostupňový správní orgán zabýval toliko ve vztahu k tvrzení žalobkyně ohledně jejího dlouhodobého řádného výkonu funkce insolvenčního správce. Prvostupňový orgán výslovně v bodě 60 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že za dřívější pochybení specifikovaná v bodě 58 prvostupňového rozhodnutí žalobkyni nijak nepostihuje. Rovněž z kapitoly 5. Ukládání trestu nevyplývá, že by k dřívějším odsouzením žalobkyně jakkoli přihlížel.

V.3 Vypořádání námitek týkajících se ukládání trestu

66. Žalobkyně namítá, že při ukládání trestu žalovaný nesprávně neposuzoval argumenty žalobkyně zpochybňující spáchání skutku vytýkaného žalobkyni v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2020, čj. SP-53/2019-OINS-SRIS/15 pod bodem a) (dále „skutek A“).
67. K tomu soud shodně s žalovaným uvádí, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí existovala pravomocné rozhodnutí o vině žalobkyně ve vztahu ke skutku A. Úkolem správního orgánu v rámci projednávání skutku B. (viz bod 2 tohoto rozsudku) a uložení

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

trestu za něj, není vypořádání připomínek vztahujících se k přestupku A. Zohlednil-li správní orgán spáchání skutku A v rámci výměry trestu za přestupek projednávaný v tomto řízení, učinil tak toliko za účelem naplnění zásad pro ukládání trestu při vícečinném souběhu podle § 41 zákona o přestupcích a zohlednění přitěžujících okolností podle § 40 zákona o přestupcích.

68. Rovněž tuto námitku soud shledává nedůvodnou.
69. Pro úplnost věci soud podotýká, že nepřehlédl, že dne 30. 1. 2025 městský soud vydal rozsudek čj. 17 A 85/2024-49, kterým došlo ke zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 19. 8. 2024, č. j. MSP-14/2021-ODKA-ROZ/30, a kterým byl tak zrušen ke dni vydání napadeného rozhodnutí pravomocný výrok žalovaného o vině žalobkyně ve vztahu ke skutku A. Přičemž trest uložený za přestupek v tomto řízení byl uložen jako úhrnný, zahrnující při zachování absorpční zásady též trest za skutek A.
70. Soud uvádí, že je mu známo, že v takovém případě z judikatury správních soudů (příkladem např. rozsudky NSS ze dne 21. 9. 2007, čj. 4 As 58/2006-94, ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 As 66/2020-20 či 10. 6. 2024, čj. 7 As 146/2023-48 a v nich citovaná judikatura) vyplývá možnost prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s.ř.s. Soudní judikaturou připuštěné prolomení této zásady je však v případě následného zrušení podkladového rozhodnutí (obdobně jak k tomu došlo v právě projednávané věci) striktně spojeno s řádným uplatněním příslušné žalobní námítky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, čj. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2024, čj. 7 As 146/2023-48 či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2025, čj. 6 Afs 292/2018-39).
71. Jelikož ale žalobkyně příslušnou námitku v řízení před krajským soudem neuplatnila, a to ani v řádné žalobní lhůtě ani později (k možnosti pozdější uplatnění této námítky srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS), soud k této nové okolnosti nepřihlížel.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

72. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
73. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. února 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu